

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku Stowarzyszenia (...) w C.
przy udziale Prezydenta W.
o wpis,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 lutego 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 10 października 2017 r., sygn. akt XXIII Gz (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 10 października 2017 r. oddalił zażalenie Stowarzyszenia (...) w C. (dalej Stowarzyszenie) od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 maja 2017 r., mocą którego odrzucono wniosek Stowarzyszenia o przerejestrowanie i wpis do Krajowego Rejestru Sądowego zmian statutu z dnia 21 czerwca 2014 r. i 17 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną rozpoznanego sporu. Przede wszystkim rzecz sprowadzała się do wyjaśnienia, czy Stowarzyszeniu skutecznie zwrócono jego wniosek. W tym celu Sąd pierwszej instancji, ponownie rozpoznając sprawę, przeprowadził postępowanie dowodowe i stwierdził, że zarządzenie z dnia 30 października 2015 r. było dwukrotnie awizowane i wysłane pod prawidłowy adres. Z tych przyczyn stanowisko skarżącego nie może się ostać, skoro operator pocztowy wyjaśnił okoliczności związane z doręczeniem przesyłki. Z tych względów trafnie odwołano się do treści

art. 139 k.p.c.

Podsumowując, Sąd Okręgowy stwierdził, że sąd pierwszej instancji prawidłowo orzekł o odrzuceniu wniosku (art. 9 ust. 2a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 1997 r. Nr 121, poz. 770). Z tych przyczyn Sąd Okręgowy orzekł w myśl art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Skargę kasacyjną od orzeczenia Sądu Okręgowego wywiódł pełnomocnik Stowarzyszenia, zaskarżając je w całości i żądając jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), bowiem narusza przepisy postępowania: art. 232 k.p.c., art. 252 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. i art. 139 k.p.c. Sąd wadliwie prowadził postępowanie dowodowe i zaniechał przeprowadzenia tych dowodów, które były konieczne, a tym samym nie rozpoznał zgłoszonych przez wnioskodawcę zarzutów zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie może zostać przyjęta do rozpoznania, gdyż argumentacja złożonego w tej kwestii wniosku nie przekonuje o suponowanej oczywistości skargi kasacyjnej.

Niewątpliwie wymogiem formalnym skargi (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymieniona powinność ma na celu uruchomienie instytucji „przedsądu”, czyli posiedzenia w gestii przyjęcia albo odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zatem na tym etapie weryfikacji podlegają jedynie przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Skarżący wskazał na jedną z nich (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) i w jej obrębie toczą się dalsze uwagi.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami

orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., I CSK 48/18, LEX nr 2508124).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania w oczywisty sposób nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Po pierwsze, skarga kasacyjna przysługuje od orzeczenia sądu odwoławczego. Tymczasem wskazane podstawy procesowe są właściwe postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Po wtóre, wskazane przepisy prawa (art. 232 k.p.c., art. 244, art. 252 i art. 139 k.p.c.) nie dowodzą o jaskrawej sprzeczności działań sądu z przyjętą wykładnią prawa procesowego. Odwołanie się do pełnej treści art. 232 k.p.c. nie wyjaśnia istoty sprawy, skoro przepis ten zawiera dwie dyspozycje; jedną zobowiązującą strony do wskazywania dowodów, drugą stwarzającą sądowi prawo dopuszczenia dowodu z urzędu. Przepis art. 244 k.p.c. składa się z dwóch paragrafów, a wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (na obecnym etapie nie podlegają weryfikacji podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie) nie precyzuje, który z nich ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W działaniach Sądu Okręgowego nie można doszukać się ewidentnego naruszenia art. 252 k.p.c., zaś w odniesieniu do art. 139 k.p.c., to jego zastosowanie zostało poprzedzone stosownym postępowaniem dowodowym, z którego wynika prawidłowe co do formy i adresu dwukrotnie awizowanie przesyłki do Stowarzyszenia. Z tych względów zwalczanie wyników tego postępowania dowodowego, przez uznanie go za fragmentaryczne i niepełne, nie może doprowadzić do pozytywnego rozstrzygnięcia tego etapu postępowania kasacyjnego. Przyjęta przez Sąd Okręgowy wykładnia prawa mieści się w kanonie ram interpretacyjnych skutków związanych z doręczeniem przesyłki sądowej. Zatem przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga

kasacyjne jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2011 r., III PK 48/11, LEX nr 1238104).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.